

שבוע שני של לימודים בבית החינוך שלנו באוני' ב"ג. מתחילים להתייצב. הרוח עולה 😊 וזה מה שהתרחש אצלנו ברביעי :

מחזור ג' (יב')

ספרות (ענבל המאירי) - במהלך השבוע ביקשתי מהתלמידות לצלם מקום כלשהו בסביבת הבית, מקום שהן מכירות טוב והוא חלק משגרת החיים שלהן ביישוב כיום או בילדות, ועם התמונות האלה יצאנו לתרגיל כתיבה.

בשלב הראשון כל אחת כתבה תיאור מפורט ואובייקטיבי של המקום, בלי תחושות או מחשבות. בשלב השני הן כתבו חוויה שקשורה למקום, משהו שקרה להן שם בעבר הרחוק או הקרוב.

בשלב השלישי הן כתבו שאלה או תובנה/מחשבה ביחס למקום או לחוויה, ובסוף - הן הוסיפו לתיאור הקונקרטי אלמנט פלאי/פנטסטי כלשהו (אליס אמרה שהיא צריכה ציפור לתיאור, ואז ליהיא סיפרה על ההרפיות, הנשים־ציפורים מהמיתולוגיה היוונית, ועל עורב הקשת, והשילוב ביניהם היו בדיוק האלמנט הפלאי שאליס חיפשה לתיאור שלה, על המסעדה בערד שהיא עובדת בה). הטקסטים הקצרים עוררו שיחות ושאלות שקשורות להתבגרות, לקשר עם המקום והאנשים ולנקודות המבט השונות על המקום ועל עצמן ממרחק הזמן.

אביב, למשל, בחרה בלימן שנמצא ביציאה מהיישוב שלה, ותיארה: "הלימן הוא קבוצת עצים שמוקפים במין גבעה של חול. ליד הלימן יש מטע זיתים... בקיץ הוא יבש ויש בו רק חול ועצים יבשים, ובחורף לפעמים מצטברים בו מי גשמים ונוצר סוג של אגם. אם אין מספיק גשם הוא יהיה ירוק ומלא בדשא גבוה...". אח"כ היא כתבה שתי חוויות ילדות שקשורות למקום, והעלתה תובנות שקשורות לצורך שלה במקום ולסמליות שלו עבורה, ועל הממד הפלאי כתבה: "כשטיילנו בין מטעי הזיתים והעצים בלימן, יכולנו לראות פיות קטנות שמציצות בין העצים. בלילה הן היו מאירות לנו את המקום ומזמזמות מנגינה מתוקה שגרמה לנו להרגיש בתוך חלום".

התרגיל אמור להשתלב במאמר דעה פרשני־אישי שכל אחת תכתוב על השיר "שדרות" של שמעון אדף, שאיתו המשכנו את החלק השני של השיעור. קראנו שוב את השיר (כל אחת קראה שורה אחרת) והתעכבנו על כל שורה (ובתוך כל שורה, למשל, על צירופים מפתיעים כמו "והרוח היתה בעוכרי הברושים", "טריקת ערב" או "תקווה מגוחכת", על מבט דרך העבר ועל מבט "בעין נכונה", על אפשרויות מקבילות כמו ביחס לפועל פרח...). ועל המשמעויות העולות מן השיר.

אח"כ קראנו ריאיון עם שמעון אדף שמתייחס לספר "המונולוג של איקרוס" שבו מופיע השיר והתעכבנו על דברים שיוכלו להשתלב בחיבור (וגם על מה צריך לכלול חיבור כזה, ואיך עושים הפרדה בין עובדות ביחס לטקסט ובין פרשנות אישית).

לסיום קראנו קטע מתוך מאמר (של אסתר אדיבי שושן) המקשר בין זהות המשורר לזהות מקום הולדתו, ועוסק בעיצוב של יחס הדובר למקום הולדתו שהוא יחס של כפילות פנים.

התחושה הייתה שהמאמר מרחיב את הפרשנויות שעלו ומדייק דברים שהיו קודם בגדר תחושה לא מנוסחת (למשל, אדיבי שושן כותבת ש"מיניותן ויופיין של הנערות מתוארים דרך המטפורה של החצאית המתנפנת...". - בשיחה שלנו הדגש היה על "עברן הקרקסי של הנערות" ועל המבט המנסר של ההמון, אבל בעקבות המאמר כולן אמרו שהן חשבו על זה שהנערות יפות ושיש משהו

מיני בתיאור של חזאית מתנפנפת, וגם שעכשיו התיאור מזכיר את התמונה המפורסמת של מרילין מונרו).

בשיעור הבא נקרא פרשנות על השיר מכיוון אחר, אידאולוגי (של מתי שמואלוף), ונכתוב...